

Els divendres ja no són divendres

Un relat de: [diesi](#)

ELS DIVENDRES JA NO SÓN DIVENDRES

Travesso el carrer i m'aturo al portal. Miro enrere però no hi ets. Els divendres ja no són divendres. Entro i pujo les escales i obro la porta del pis. Passa, passa, com si fossis a casa teva. Anem a l'habitació directament. "Vols que posi música?" no cal. El llit. Llençols blancs, llisos, abaixo les persianes perquè ningú ens vegi, i també per no veure't. Rius i m'estires cap al llit. Tu a sobre meu. Estic atrapada entre els teus braços i no puc escapar. I em beses els llavis, em mossegues el coll... i fa una calor que em crema. I comences a fer-me mal. M'estrenys el braç i em trenques la samarreta. "T'estimo..." El llit comença a desfer-se. I segueixes besant-me i et treus la samarreta... "T'estimo". "Calla!". Parem. Vaig al lavabo i em pentino. Ets darrera meu i m'abrades. Agafes el perfum i l'olores. "Ets tu". Un últim petó abans de tancar la porta i que te'n vagis. Sento com corres per les escales i miro com per fi te'n vas carrer amunt des de darrera la cortina de seda transparent del menjador. "T'estimo...". Ploro.

Vaig a l'habitació i deixo la motxilla sobre el llit blanc. Estic tan cansada... Buido el que queda de perfum al vàter i llenço l'ampolla buida a la paperera. No fa falta pentinar-me perquè ningú m'ha despentinat. I el mirall no em torna el teu reflex darrera meu. Per les finestres entra un sol que em cega i em fa plorar. Sona una música, la del mòbil: hem acabat. Els divendres ja no són divendres, però els llençols segueixen blancs.